

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'. - φύλ. 1 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 16 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 582

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. Πέρα από τη ζωή.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Οί Βωμοί.
ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Δεκατέσσερα χρόνια
ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ Στη μοναξιά μου
Ο ΝΟΥΜΑΣ Στους αναγνώστες μας.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ Το μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΣΑΙΣΠΗΡ. 'Ο 'Οθέλλος (συνέχ.).
Δ Π. Τ. 'Ο έγκάθετος.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

Δημοσιεύουμε με συγκίνηση το χαιρετισμό που κάνει στα δεκατέσσερα χρόνια του «Νουμά» ή έκλεκτη μας συνεργάτις Ειρήνη Πολ. Δημητρακοπούλου (ή Αθηναία). 'Η κ' Δημητρακοπούλου μέσα στο ποιητικό γράμμα της, που κάθε λέξη της έρχεται ολόγεια από την ευγενικιά ψυχή της, δηλώνει πως θα συντρέξει και ουσιαστικά τον αγώνα του «Νουμά» και δίνει έτσι σε μās, μαζί με τη συνδρομή της και μια άληθινή ψυχική ανακούφιση στις λογι; απογοητεψες, τις άνατόσπαστες από κάθε μη έμπορική και υλικά ύπολογισμένη έγγασία.

Φίλε Νουμά,

Βλέποντας τώρα τελευταία πιο κοντά τον αγώνα σου και πονώντας, πονώντας κατάκαρδα, μια χάρη θά σου ζητήσω: Να καταθέσω στο χτίριο που μās ύψωσες—κουβαλλητής της πέτρας και της λάσπης μόνο, έσύ,— ένα μικρό λιθαράκι. Μια ιδέα κ' έμένα με κράτησε στη ζωή, μια ιδέα με έσπρωξε σε κάθε μου πράξη. Κι' αν χτύπησα σε βράχους κι' αν δειρεύτηκα να πιάσω τους ήλιους κι' αν ήρθαν στιγμές παρηγορη- τρες, να ιδω την πολιτεία των ανθρώπων να χάνεται στο ανέβασμά μου,—πάλι ή ιδέα έμπνεύσει και κυβερνήτρα μου. 'Ισως γι' αυτό νοιώθω και το δικό σου αγώνα τόσο βαθειά. Δέν ξέρω. Μά δίχως άλλο, ή προσπάθεια μ'αυτ' και το μυστήριο, αυτή ή έντελέστατη ανθρώπινη κατάσταση, μās άνείγει τέλεια τα μάτια κατά το φως. Για το καλό εκείνων που θά ιδούνε μια μέρα, τράβα το δρόμο σου. 'Από δω κ' έμπρός, βάζω

το χαρτί του «Νουμά». 'Η πομπή των μεγάλων Ψυχάρηδων και Παλαμάδων, με δλη την ακολουθία των νεώτερων, δέν πρέπει να σταματήσει. Στο γλυκόν ύσχο του πρόναου, θέλω ως την ύστερην ώρα να δέωμαι, να τολμω και να δακρύζω μαζί τους. Μικρή ή φωνή μου, μά δέ σημαίνει. Είναι μεγάλη ή λαχτάρα μου.

'Αθήνα 10.1.1916.

Με αγάπη και πίστη

ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

*Άλλες συνδρομές ταχτικές για το έξακολουθημα του «Νουμά»: Ψυχάρης δρ. 300 τη χρονιά, Δ. Π. Πετροκόκ- νινος δρ. 900 τη χρονιά, Ι. Λαγαούρης, δρ. 860 τη χρονιά και 'Αργύρης 'Εφταλιώτης δρ. 300 τη χρονιά.

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

I

Τώρα που οι άφροκένετες ξυπνάνε τρικυμίες,
Φτωχή καρδιά μου, αρχίησες και πάλι να πονήσ
Και σμίγοντας το θρήνο σου στο θρήνο της βροχής
Μου ζωντανεύεις θλιβερές παλιές σου ιστορίες.

II

'Ω, μακρυσμένη ώραία ψυχή
Μίς στην άπόλυτη γαλήνη που πλανάσαι
'Από την περασμένη μας ζωή
Τίποτα δέν ταιριάζει να θυμάσαι.

Μά εγώ που καρτερω το λυτρωμό
Κι ο λυτρωμός δέν έρχεται για μένα,
Τί θα γινόμεν δίχως να πονω
Και δίχως να θυμάμαι 'Εσένα;

III

Ίόσους χειμώνες τάχατες κι ακόμα πόσα δειλινά
Θά τριγυρνά στα έρημικά του κόσμου μονοπάτια
Με την έλπίδα την τρελλή πως ίσως μες στα σκοτεινά
Καμιά φορά σās ξαναϊδω, βασιλειμένα μάτια;

IV

Ξυπνά του άγριου πόλεμου ή τρικυμία ξανά,
Μανιάδες, φέρτε τα παιδιά τα χαϊδεμένα
Που οι Μοίρες τα μοιράνανε μ' όλα του κόσμου τ' αγαθά
Μια νύχτα που τα βρήκανε γλυκά νανουρισμένα.

V

Τί άλλο, Καλέ μου, ζητάς από μένα
Και στέκεις θλιμμένος μπροστά στη μορφή μου